

ΕΤΟΣ 53ον

3 Ἀπριλίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (2705)

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος»

Μεγάλα προβλήματα είχαν οι Ἑβραῖοι πού πίστεψαν στό Χριστό. Μετά τό βάπτισμά τους συναντοῦσαν τήν αντίδραση τῶν συμπατριωτῶν τους καί μάλιστα τόν οικονομικό τους πόλεμο. Ἦρχισαν τότε νά συγκρίνουν τόν Ἀρχιερέα τοῦ Ναοῦ μέ τόν Ἀρχιερέα Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἀπ. Παῦλος στά κεφάλαια τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς καταδεικνύει τήν ἀβυσσαλίεα διαφορά τοῦ νομικοῦ ἀρχιερέως καί τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι Ἀρχιερεύς «δυνάμενος συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» (Ἐβρ. 4, 15), δηλ. πού μπορεί νά βοηθήσει οὐσιαστικά τίς διάφορες δυσκολίες μας. Μάλιστα, ἐπειδή βρισκόντουσαν στό στάδιο τῆς ἀπογνώσεως, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς προτρέπει νά μὴ χάνουν τό θάρρος τους, ἀλλὰ νά καταφεύγουν στό θρόνο τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, γιά νά λάβουν χάρη καί ἔλεος (δ.π.στίχ. 16). Ἦς δοῦμε ὁμως τήν πνευματική κατάσταση τῆς ἀπογνώσεως.

Τί εἶναι ἀπόγνωση;

Ἡ ἀπόγνωση εἶναι μιά ὀδυνηρή πνευματική κατάσταση πού δέν ἀφήνει τόν ἄνθρωπο, πού ἔχει πέσει σέ κάποιο παράπτωμα, νά σηκωθεῖ. Εἶναι μιά κατάσταση πού στερεῖ ἀπ' τό χριστιανό τά ἀγαθὰ πού ἀπόκτησε. Εἶναι ἡ ἀπόγνωση αὐτή, πού «εἰς αὐτήν κατάγει τῆς κακίας τήν ἄβυσσον», κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο. Ἡ ἄβυσσος τῆς κακίας εἶναι ἡ ἀπελπισία. Δέν ὑπάρχει ὀδυνηρότερο γεγονός στή ζωή μας ἀπ' αὐτήν. Ἡ ἀπελπισία ἐξουθενώνει τόν ἄνθρωπο, δέν τόν ἀφήνει νά ἐλπίζει, τόν γεμίζει μέ λογισμούς φρικτούς. Εἶναι τό ἰσχυρότερο ὄπλο τοῦ διαβόλου. «Οὐδέν γάρ οὕτως ἰσχυρόν ὄπλον τῷ διαβόλῳ, ὡς ἡ ἀπόγνωσις», λέγει ὁ προαναφερθεῖς Ἅγιος. Δέν τόν εὐχαριστοῦμε, γράφει ἐπίσης, τόν πονηρό τόσο ὅταν ἀμαρτάνουμε, ὅσο ὅταν ἀπελπιζόμαστε. Ὁ ἀπελπισμένος εἶναι στό στόμα τοῦ λύκου ἢ εἶναι μιά βάρκα ριγμένη στό πέλαγος. Παράδειγμα: ὁ Ἰούδας. Ὁ διάβολος τόν ὀδήγησε στήν ἀπελπισία καί αὐτοκτόνησε.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 – ε' 6)

Ίησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοίότητα χωρὶς ἁμαρτίας. **Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος**, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρει δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἰσαακ. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτὸν Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀπό ποιά γεγονότα ἀπεληπιζόμαστε;

Ποιά πράγματα μπορεῖ νὰ φέρουν τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀπεληψία; Ἕνα εἶναι ἡ μικροψυχία. Εἶναι ἓνα εἶδος ἀπεληψίας. Αὐτὸς πού δέν μπορεῖ νὰ ἀντέξει τοὺς πειρασμούς, τίς ὕβρεις, τὴν ἄσχημη συμπεριφορά τοῦ πλησίον, πέφτει σὲ ὀλιγοψυχία. «Ὁ μὴ φέρων ὕβριν ἢ πειρασμὸν ὀλιγόψυκος», θὰ πεῖ ὁ ἱερός Πατήρ. Πολλὲς φορές γιὰ ἀσήμαντα γεγονότα καὶ γιὰ ἀσήμαντα λόγια πέφτουμε σὲ ἀπεληψία καὶ στεναχωρούμαστε πολὺ. Δέν ἀντέχουμε στό μικρὸ πειρασμό, πού εἶναι ἓνα πείραγμα τοῦ πλησίον καὶ πέφτουμε στό μεγαλύτερο, πού εἶναι ἡ ὀλιγοψυχία. Ἕλληλο, εἶναι ἡ αὐστηρότητα κι ὁ ἔλεγχος. Ὁ ἔλεγχος πού κάνουμε στοὺς ἄλλους, εἴτε εἶναι παιδιὰ μας εἴτε ὑπάλληλοί μας, ὅταν δέν γίνεται μὲ διακριτικότητα καὶ στὸν κατάλληλο καιρὸ, ἀντὶ νὰ διορθώσει τὸν ἐλεγχόμενο, μπορεῖ νὰ τὸν παροξύνει καὶ νὰ τὸν φέρει στὴν ἀπεληψία. Ἕνας ἄλλος παράγοντας πού μᾶς φέρνει στὴν ἀπεληψία εἶναι τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ πονηρὸς πολλὲς φορές διογκώνει τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ μᾶς φέρνει κρίσεις συνειδήσεως καὶ μᾶς βυθίζει στὴν ἀπεληψία. Μᾶς βάζει ιδέες πὼς δέν ὑπάρχει γιὰ μᾶς σωτηρία, ἀλλὰ μᾶς περιμένει ἡ κόλαση. Ἕλληλος λόγος εἶναι ἡ λύπη. Πάρα πολλὲς φορές, ὅταν χάσουμε τὰ ἀγαθὰ μας, τὰ χρήματά μας ἢ τὴ θέση μας, περιπίπτουμε σὲ λύπη πού εὐκόλῃ μετατρέπεται σὲ ἀπεληψία. Ἡ στέρηση ὀλων αὐτῶν εἶναι μιά καλὴ εὐκαιρία στὸν πονηρὸ, γιὰ νὰ ἀναπτύξει τὴν ἀπεληψία μέσα μας. Τέλος, ἓνας ἄλλος λόγος εἶναι ἡ ἐλλειψη θάρρους στὰ πνευματικά. Δέν θὰ ἀντέξω στὴ νηστεία, στὴν ἐγκράτεια κ.λπ., λέγει ὁ ἄνθρωπος πού ἀγχεται καὶ ἀπεληπίζεται εὐκόλῃ. Ἀπεληπίζεται ἀκόμη ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τίς ἀποτυχίες του. Νὰ μερικές αἰτίες γιὰ τὴν ἀπεληψία τοῦ κάθε ἀγωνιζομένου στὰ πνευματικά ἀνθρώπου.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατᾶμε στερεά τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δέν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῇ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μέ τὴν ὁμοιοτύπιά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἁμαρτήσῃ. Ἐπειὶ **προσερχώμεθα λοιπὸν μέ πεποιθήσῃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος**, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκην διὰ βοήθειαν. Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δέν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄαρων. Ἐπειὶ καὶ ὁ Χριστὸς, δέν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ εἶπε, Υἱὸς μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερον σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ ἀπόγνωσις στό σύγχρονον ἄνθρωπον

Στὴ σημερινή ἐποχή, πού οἱ ἄνθρωποι λόγῳ τῶν πολλῶν δυσκολιῶν ἀπελπίζονται εὐκοίη, τὰ λόγια τοῦ Παύλου καὶ τῶν Πατέρων, ἀλλήλα καὶ τὸ παράδειγμά τους, ἔχουν μεγάλη ἀξία. Νά θυμόμαστε πῶς ἀπὸ τὸ Θεὸ ζητᾶμε ἓνα κι ἐκεῖνος μᾶς δίνει δέκα. Δέν φεύγει κανένας κατσηχυμένος ἀπ' τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Μόνον ὁ ἀμετανόητος δέν μπορεῖ νά ἐλπίζει. Ἀντίθετα, ὁ καλοπροαίρετος κι ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται, πάντοτε στὴ ζωὴ του ἔχει νά παρουσιάσῃ τὰ σημάδια τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι σκανδαλώδης ἡ ἐλθῆμων καὶ φιλόανθρωπη συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ σέ μᾶς. Τό ὅτι διαρκῶς μέσα στό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας σφαγιάζεται καὶ προσφέρεται γιὰ μᾶς, εἶναι σημάδι ἐλπίδας καὶ θάρρους. Ψάχνει ὁ Κύριος νά βρεῖ κάτι ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, γιὰ νά μᾶς χαρίσῃ τὰ δωρήματά του καὶ ἐδῶ καὶ στὴν ἄλληλη ζωὴ. Δέν συμβιβάζεται τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν ἀπελπισία τῶν πολλῶν ἀνθρώπων πού θέλουν νά φέρουν τὸ ὄνομα Του.

Ἐπειὶ ἐλπίζουμε στό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἃς ἐνεργοποιήσουμε ὅλα τὰ χαρίσματα πού μᾶς ἔχει δώσει. Ἡ ἐλπίδα ἄλλωστε δέν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον ποτέ. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

3 Ἀπριλίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Νικήτα ὁμολογητοῦ († 824), Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου (†833)
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν΄ 34 - θ΄ 1).
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Ἀπριλίου, Δ΄ Τῶν Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ς΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17-31.

Ἀντιαιρετικά θέματα (26)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ (γ)

Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τή θαυματουργική ἐνέργεια μέσα ἀπό κάποιες συγκεκριμένες εἰκόνες, αὐτό ἔχει σχέση μέ τήν εὐλάβεια ἐκείνων πού τίς ἱστορῆσαν. Ἡ ἔκχυση τοῦ θείου ἐλέους καί τῆς θαυματουργικῆς ἐνέργειας μέσα ἀπό ὑλικά πράγματα μαρτυρεῖται στήν ἴδια τήν Ἁγία Γραφή καί οἱ αἱρετικοί καλά θά κάνουν νά ἐνθυμοῦνται τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὁ Χριστός ἔκανε καλά τόν τυφλό, ἀλείφοντας τά μάτια του μέ λάσπη καί στέλνοντάς τον νά πλυθεῖ στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Αὐτή τήν ἀλήθεια γιά τίς ἅγιες εἰκόνες ἔζησε ἀπό πολύ ἔνωρίς ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Παράδοσή της ἀποδίδει στόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ τήν ἱστορῆση εἰκόνων τῆς Παναγίας, οἱ κατακόμβες πολύ ἔνωρίς στολίζονται μέ παραστάσεις βιβλικές, ὅπως ἡ ἄμπελος, ὁ καλός ποιμῆν, ὁ ἰχθύς καί ἄλλα, ἐνῶ πάλι στίς κατακόμβες ἱστοροῦνται οἱ πρῶτες εἰκόνες τῆς Παναγίας.

Εἶναι ἀκόμη γνωστό ὅτι οἱ χριστιανοί τήν ἐπέτειο τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τῶν μαρτύρων, μαζεύονται στίς κατακόμβες καί ἐπάνω στόν τάφο τους τελοῦν τή Θεία Λειτουργία καί διηγοῦνται τόν τρόπο τοῦ μαρτυρίου τους γιά νά ἐνισχύονται στό δικό τους ἀγῶνα.

Μήπως οἱ χριστιανοί τῆς ἐποχῆς τῶν κατακομβῶν δέν ἤξεραν τί ἔκαναν καί δέν εἶχαν κατανοήσει σωστά τή Γραφή καί τό γνωρίζουν οἱ νεόκοποι αἱρετικοί;

Καύχημα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι καί στό σημεῖο αὐτό συνεχίζει τήν Παράδοση καί τή ζωή τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν καί ἀποδεικνύεται ὀργανική συνέχειά Της.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοῦς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
